

Fritz Ramóna

Régi karácsony

Éjjel tizenegy óra volt, amikor Rebeka az esti műszak után hazafelé menet egy kéken virító szelektív kuka mellett meglátta a dobozt. Csípős decemberi nap volt, a fagy csillámporral vont a utcát. Először a kukára lett figyelmes, amire sárga szmájlit ragasztottak, nyilván azért, hogy megkülönböztessék a sorház többi lakójának kukájától. Körbenézett, látja-e valaki, majd odalépett a dobozhoz és kinyitotta. Könyvek, régi magazinok és képeslapok voltak benne. Kába volt a hosszú naptól, nem sokat gondolkodott, amikor a hó alá kapta a csomagot. Biztonságosabbnak érezte otthonában felfedezni a kincseket. Legfeljebb ő is a kuka mellé teszi, ha mégsem elég érdekes. De, gondolta, a könyvekkel nem nagyon lehet mellényúlni.

Lompos fehér macskája dorombolva tekergett a lába körül, amikor becsukta maga mögött a kis lakás ajtaját. Feltekerte a fűtést, a konyhapultra tette a dobozt, és épp hogy ledobta magáról a kabátot, kiterítette a tartalmát. A Nők Lapja régi számai, adventi mellékletekkel. Karácsonyi képeslapok. „Drága Annám! Áldott ünnepeket kívánok, sok szeretettel gondolok rátok, puszilom Lajost és Ferikét! Kisari, 1985 karácsonyán, Massachusetts, USA”. „Kedves Anna néni! Remélem, jól telik a karácsony, sok ölelést küldök: Vera, 1985”. „Alig várom, hogy újra találkozzunk, de sajnos saját magunkat nem tudjuk postázni, így a képeslap hamarabb megérkezik.”

Fekete István: Régi karácsony. Dickens: Karácsonyi ének egy megsárgult lapokból álló példánya. Gárdonyi: Arany, tömjén, mirha. Magyar költők karácsonyi versei. Mind könyvtári példány. A pecsétek alapján a városi könyvtár könyvei voltak. Az egyikből kipottyant egy olvasójegy: Varga Mihályné nevére szólt. Rég lejárt már.

- Éjszaka találtam egy kuka mellett ezeket a könyveket. - Kezdte a hihetetlen sztorit Rebeka másnap délelőtt a városi könyvtár kölcsönzőpultjánál. Letette a négy kötetet és az olvasójegyet. A könyvtáros leolvasta a vonalkódot.

- Ez az olvasójegy öt éve lejárt. De a könyvek még a nevéen vannak. Elég komoly tartozást halmozott fel... - Mondta a fiatal, nagy hajú nő, miközben gondterhelten ráncolta a homlokát.

- Mit jelent az, hogy komoly?

- Negyvenezer-ötszáz forint.

Pár másodpercig egymásra bámultak, majd a könyvtáros kis türelmet kérve a könyvekkel együtt hátrament az irodába. Nemsokára a könyvtárvezetővel tért vissza.

- Kifizetem! - Hadarta Rebeka gondolkodás nélkül, rémült tekintettel, mintha ő kapta volna a bírságot.

- Nem szükséges, elengedjük a tartozást. Örülünk, hogy visszakerültek ezek a könyvek. Nézze csak!

És kinyitotta Fekete István könyvét a címlapon. Az író szájkész dedikálása volt olvasható a papíron, amit 1966-ban adott a könyvtárnak.

- Megkaphatnám a hölgy elérhetőségét? - Érdeklődött Rebeka félénken.

- Sajnos az adatvédelem miatt nem adhatunk ki információkat az olvasóról.

Rebeka papír zsebkendő után kutatott a kabátzsebében, amikor kezébe akadt a cetli. „Most megszegem a szabályzatot, de vállalom... Csodás történetet sejtek az eset mögött, és hálás vagyok, amiért visszajuttatta ezt az értékes könyvet. Varga Mihályné, született Gács Anna. Öt évvel ezelőtti címe szerint a Fatelep utca 6/3-ban lakik. Sok szerencsét! M.”

A kapucsengő hosszan csilingelt, mielőtt egy fehér ruhás ápoló ajtót nyitott. A Zöldorom Idősek Otthona barátságos helynek tűnt. Rebekát a szobanövényekkel dúsan telerakott előtérben ültették le. A sarokban tekintélyes méretű karácsonyfa állt. Odakint hullt a hó – évek óta először.

Varga Mihályné, született Gács Anna, Anna néni. Kerekesszékekben tolták ki. Lila pongyolája bokájáig ért, körbevette törékeny testét, mint egy plüsstakaró. Dauerolt, ősz haja tökéletes frizurát alkotott. Mosolyogva üdvözölte Rebekát.

- Hoztam egy ajándékot Önnek.

A szalaggal átkötött csomagból Fekete István Régi karácsonyának legújabb kiadása bukkant elő.

„Alkonyodott. Az előbb még szállingózott a hó, de aztán eltakarodtak a felhők, és most csak a fenyők zsongtak, mint a téli est magányos litániája...”

